

Република Србија
Привредни апелациони суд
3 Пж. 2630/16
28.09.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Александре Поповић, председника већа, судија Младена Николића и Драгољуба Јанковића, чланова већа, у парници тужиоца ТУ ТОРЕК ДОО - у стечају Бачка Топола, чији је пуномоћник Дражен Рацић, адвокат из Суботице, против туженог COLOR COMMERCE ДОО Бачка Топола, чији је пуномоћник Љиљана Петрић, адвокат из Бачке Тополе, ради побијања правне радње и правног посла, вредност спора 113.774,28 динара, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Привредног суда у Суботици П 196/15 од 01.02.2016. године, у седници већа одржаној дана 28.09.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ДЕЛИМИЧНО СЕ ОДБИЈА као неоснована жалба туженог и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Привредног суда у Суботици П 196/15 од 01.02.2016. године у ставу I изреке, ставу II изреке у делу у коме је обавезан тужени да тужиоцу врати у стечајну масу износ од 113.774,28 динара, са законском затезном каматом почев од 28.07.2015. године, до исплате и ставу III изреке.

II ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА жалба туженог и ПРЕИНАЧАВА пресуда Привредног суда у Суботици П 196/15 од 01.02.2016. године, у ставу II изреке у делу у коме је обавезан тужени да тужиоцу врати у стечајну масу законску затезну камату на износ од 113.774,28 динара, почев од 12.01.2010. године, до 28.07.2015. године и ПРЕСУЂУЈЕ:

ОДБИЈА СЕ као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу врати у стечајну масу законску затезну камату на износ од 113.774,28 динара, почев од 12.01.2010. године до 28.07.2015. године.

Образложење

Првостепеном пресудом, у ставу I изреке, усваја се тужбени захтев па се побија правни посао изјава о пребијању – компензација од 11.01.2010. године и утврђује да је без дејства према стечајној маси тужиоца правни посао изјава о пребијању – компензација од 11.01.2010. године, којом се врши пребој потраживања између тужиоца и туженог.

Ставом II изреке, обавезује се тужени да тужиоцу врати у стечајну масу износ од 113.774,28 динара, са законском затезном каматом почев од 12.01.2010. године, па до коначне исплате. Ставом III изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 81.750,00 динара.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио тужени из свих разлога предвиђених одредбом чл. 373. ст. 1. Закона о парничном поступку, указујући на битну повреду одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 1. и 2. тач. 12. Закона о парничном поступку, те истичући да су се међусобна задужења парничних странака односила искључиво на робну размену, па је у смислу жалбених навода предложио да се жалба усвоји и првостепена пресуда преиначи или укине.

Испитујући правилност побијане пресуде, на основу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд је нашао да је жалба туженог делимично основана.

Првостепена пресуда донета је без битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. ст. 2. Закона о парничном поступку, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности.

Насупрот жалбеним наводима туженог, првостепена пресуда донета је без битних повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. тач. 12. Закона о парничном поступку.

Наведено из разлога, јер је првостепени суд за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге, а разлози о битним чињеницама нису противречни, нити постоји противречност између разлога о битним чињеницама и садржине исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника и других изведених доказа. Стога, првостепена нема недостатака због којих се њена правилност не би могла испитати.

Према чињеничном стању, утврђеном од стране првостепеног суда тужилац, који је сада у стечају, имао је евидентирано укупно 50 дана неликвидности, с тим што је почетни период неликвидности био 12.11.2009. године, а крајњи период неликвидности 31.12.2009. године, што је укупно 50 дана, а у време подношења предлога за отварање стечајног поступка 10.12.2009. године, био је у блокади непрекидно 25 дана, са износом од 151.748.724,14 динара.

Решењем Привредног суда у Суботици Ст. Бр. 40/09 од 15.01.2010. године, одређено је покретање стечајног поступка над овде тужиоцем, због инсолвентности.

У извештају о економско – финансијском положају стечајног дужника наведено је да је стечајни дужник на дан покретања стечајног поступка није имао непокретности у поседу, а од опреме у власништву стечајног дужника тржишну вредност има опрема за флаширање воде и ради се о половној опреми увезеној из Мађарске која је у некомплетном стању, а као имовина стечајног дужника је евидентирана поред наведене опреме и опрема нађена у комплетном стању, укупне ликвидационе вредности 18.176.000,00 динара.

Потраживање стечајног дужника и то највећи износ потраживања се односи на фирму KPU COMPANY која је исто била у стечају, а предвиђен је проценат укупне наплате 6,09 %, односно 3.020.000,00 динара. У почетном стечајном билансу исказана је презадуженост стечајног дужника од 142.723.000,00 динара.

Изјавама о пребијању (компензацији) од 11.01.2010. године, у износу од 113.774,28 динара, се пребијају међусобне обавезе по спецификацији како је у истој наведено и затварају се међусобне обавезе у износу од 113.774,28 динара, те је компензовано потраживање тужиоца према туженом (дуг туженог):

- према рачуну од 31.10.2009. године – део и то 6.037,20 динара,
- према рачуну од 12.11.2009. године износ од 24.692,11 динара,
- према рачуну од 30.11.2009. године износ од 55.775,70 динара,
- према рачуну од 30.11.2009. године износ од 15.585,40 динара, и
- према рачуну од 14.12.2009. године износ од 11.683,87 динара

(укупно 113.774,28 динара), те је компензован и дуг тужиоца према туженом (потраживање туженог), и то:

- према рачуну од 30.06.2009. године – део 1.363,77 динара,
- према рачуну од 10.07.2009. године износ од 7.652,01 динар,
- према рачуну од 20.07.2009. године износ од 5.871,00 динар,
- према рачуну од 31.07.2009. године износ од 7.679,00 динара,
- према рачуну од 10.08.2009. године износ од 25.134,00 динара,
- према рачуну од 20.08.2009. године износ од 7.594,50 динара,
- према рачуну од 31.08.2009. године износ од 2.070,00 динара,
- према рачуну од 10.09.2009. године износ од 10.707,00 динара,
- према рачуну од 19.09.2009. године износ од 4.123,00 динара,
- према рачуну од 30.09.2009. године износ од 6.880,00 динара,
- према рачуну од 10.10.2009. године износ од 4.300,00 динара,
- према рачуну од 20.10.2009. године износ од 9.238,00 динара,
- према рачуну од 31.10.2009. године износ од 30.796,00 динара,
- према рачуну од 10.11.2009. године износ од 2.550,00 динара,
- према рачуну од 30.11.2009. године износ од 2.030,00 динара, и
- према рачуну од 10.2.2009. године износ од 2.786,00 динара

(укупно 113.774,28 динара).

Првостепени суд даље утврђује да у периоду од годину дана пре подношења предлога за покретање стечајног поступка није било пословања између правног претходника тужиоца и туженог, прва пословна промена евидентирана је 11.03.2009. године, а међусобне обавезе парничних странака су се намиривале путем компензације. Према извештају о економско – финансијском положају тужиоца, као стечајног дужника, није било довољно имовине у време отварања стечајног поступка да би се намирили сви повериоци и могуће преостало намирење стечајних поверилаца 4. исплатног реда у које би било смештено и потраживање туженог је у износу од 4,51 %.

Предметном компензацијом је намирено потраживање туженог према тужиоцу у проценту од 100 % а пребијана потраживања се односе на међусобно фактурисање у промету роба настало у периоду од 30.06.2009. до 10.11.2009. године. Предметна компензациона изјава је спроведена у пословним књигама туженог 12.01.2010. године, док је тужилац исту спровео у својим пословним књигама 11.01.2010. године.

Вештак је израчунао да под претпоставком, да тужени није пријавио своје потраживање у поступку стечаја над тужиоцем и да није извршена компензација међу парничним странкама, да би проценат осталих повериоца био незнатно већи, односно 4,59 %. До сада није било деобе стечајне масе.

Првостепени суд утврђује да је правни посао – изјава о компензацији која је предмет побијања предузета после подношења предлога за покретање стечајног поступка, с`тим што је већ тада правни претходник тужиоца био неликвидан и то 2 месеца са износом од преко 151.000.000,00 динара, а тужени је као савесни привредник знао или требао знати да је правно лице са којим је закључио изјаву о пребијању у блокади већ 2 месеца, с` обзиром да је сајт Народне Банке Србије, јавни сајт, доступан свима, а да је тужени у обавези, као савестан и добар привредник, проверити и знати овакве чињенице. Стога је на овај начин испуњен потребан субјективни услов поред објективног, односно да је тужени знао за околности из којих се несумњиво може закључити да постоји неспособност плаћања, а законска је претпоставка да је поверилац знао или морао знати за ове околности, ако је знао за околности из којих се на несумњив начин може закључити да постоји неспособност плаћања.

Првостепени суд налази да су испуњени услови из чл. 99. Закона о стечајном поступку, за побијање, као и чл. 98. истог Закона, те усваја тужбени захтев у целости, при томе налазећи да приговор застарелости који је стекао тужени из чл. 102. Закона о стечајном поступку, није основан, јер је тужилац тужбу поднео у складу са чл. 98. ст. 4. Закона о стечајном поступку, а радња која се побија настала је након подношења предлога за покретање стечајног поступка, како то регулише чл. 99. ст. 2. истог Закона.

На утврђено чињенично стање у овом спору мале вредности, првостепени суд је правилно применио материјално – правне одредбе из чл. 98. и 99. Закона о стечајном поступку, а за своју одлуку је дао довољне и јасне разлоге које у потврђујућем делу прихвата и овај суд као другостепени.

Неосновано у жалби тужени указује да је реч о робној размени између парничних странака, јер су парничне странке правним послом који је предмет побијања затварале своја новчана потраживања исказана кроз фактуре, а које су издате поводом промета робе, тј. испоруке – продаја робе од стране тужиоца туженом и обрнуто.

Првостепени суд је дао довољне и јасне разлоге о испуњености услова прописаних одредбом чл. 99. ст. 2. и 3. Закона о стечајном поступку, јер је правилно утврдио да је радња – правни посао који се побија предузета 11.01.2010. године, док је предлог за покретање стечајног поступка поднет 10.11.2009. године, при чему првостепени суд правилно закључује да је тужени, а који је био у пословној сарадњи са тужиоцем, морао знати да постоји неспособност за плаћање тужиоца, односно да је стављен предлог за покретање стечајног поступка, обзиром да су подаци о неликвидности тужиоца доступни јавно на сајту Народне Банке Србије.

Без утицаја је жалбени навод туженог на правилност првостепене пресуде, да би проценат намирења осталих поверилаца био незнатно повећан. Ово из разлога, јер је реч о уобичајеном намирењу, при чему је првостепени суд правилно закључио испуњеност кумулативно прописаних услова из чл. 99. Закона о стечајном поступку. То је довољан разлог за побијање правних радњи, односно посла, код чињенице да нема услова за потпуно намирење поверилаца из постојеће стечајне масе.

Жалбени наводи којима тужени побија утврђено чињенично стање су без утицаја на одлучивање о изјављеној жалби, јер је реч о спору мале вредности, а пресуда у том спору се може побијати само због битних повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. Закона о парничном поступку и погрешне примене материјалног права.

Из наведених разлога, жалбу туженог је ваљало делимично одбити и потврдити првостепену пресуду као у ставу I изреке.

Када је у питању одлука о затезној камати, жалба туженог је у том делу основана. Наведено из разлога, јер је правни посао који су странке закључиле у тренутку закључења био правно ваљан, те је тај правни посао побијен првостепеном пресудом у складу са релевантним одредбама Закона о стечајном поступку, а тужени је у погледу новчане обавезе према тужиоцу, тј. враћања, у сваком случају несавестан од подношења тужбе 28.07.2015. године и од тада је дужан да плати и законску затезну камату на износ од 113.774,28 динара, приликом враћања у стечајну масу.

Из наведених разлога, првостепену пресуду у погледу одлуке о камати ваљало је преиначити и одлучити као у ставу II изреке.

Правилна је одлука о трошковима поступка, коју је првостепени суд донео применом одредби чл. 153. и 154. Закона о парничном поступку, а висина трошкова одмерена је правилном применом АТ и ТТ, као и трошкова вештачења.

Из наведених разлога, применом одредбе чл. 390. и 394. тач. 4. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

МН/ББ

Председник већа-судија
Александра Поповић, с. р.

За тачност отправка